

DE MAN DIE OPHIELD
TE BESTAAN

Ingmar Heytze

DE MAN DIE OPFIELD
TE BESTAAN

Uitgeverij Podium
Amsterdam

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© 2015 Ingmar Heytze
Omslagontwerp Rob Westendorp
Foto omslag Jai James
Foto auteur Linelle Deunk
Typografie Josepha Hulskes

ISBN 978 90 5759 698 8

Verspreiding voor België:
Elkedag Boeken, Antwerpen

www.uitgeverijpodium.nl
www.ingmarheyitze.nl

Voor Elin

*Nee maar! Ik heb vaak een kat zonder grijns
gezien, dacht Alice, maar een grijns zonder kat!
Nog nooit in mijn leven heb ik zoiets raars gezien!*
Lewis Carroll

EERSTE ECHO

Iemand wijst je op een hart. Het is een peperkorrel klein.
Het trommelt als bezeten in het zwart. Er klapt een deur

achter je dicht, je staat te hijgen in de duisternis. Ruis,
geborrel, geen applaus, alleen dat hart dat bonkt als baken

en je gaat er door een lange gang op af, je handen strijken
langs de wanden, een poort zwaait open en je zit aan tafel

tussen wie je voorgingen, spiegels in de spiegel, vreemd
vertrouwde trekken, elk gezicht. Niemand weet wat er

aan deze dis wordt doorgegeven, hoe het werkt, bestaan,
of je het zelf gekozen had. Iemand wijst je op een hart.

KORTE SAMENVATTING
VAN HET VOORAFGAANDE

Parijs natuurlijk. Recht boven de hospita.
Een woonboot met een groot, rond raam.
Een atelier vol hout en hars. Een zolder
aan de Croeselaan. Het huis waarin ik
ben verwekt. Een maïsveld vol stoppels.
Een Toyota Starlet, een parkeerplaats
op de Maliebaan. Het witleren bankstel
van een vader die me toch niet mocht.
Met herinnering of zonder. Angstig.
Triomfantelijk. Beschonken.

WISSELGELD

voor K. Schippers

Zoals in de buitenste vuilniszak
van een verse rol altijd eerst de verpakking
van die rol gaat – scheuren, uitslaan, frommelen,

klep dicht, klaar – zo vind je bij elke verhuizing
weer hetzelfde blik met sleutels. Je hebt geen
flauw idee of ze nog passen, op welk slot.

Wie weet welke deur of kast, wat voor postvak,
fiets van vroeger voorgoed vergrendeld werd.
De laatste doos is ingeladen, ieder gat gevuld,

vloeren en muren laten zien waar alles stond,
alleen aan jou. Je moet verder, iets
of iemand drijft je voort, je denkt opnieuw

ik wil dit niet maar blijkbaar trek je nooit
een lijn zonder eroverheen te gaan. Je pakt
het blik en loopt nog één keer alle kamers door.

Zo komt hier en daar een sleutel thuis waarvan
je niet meer wist wat ermee openging, maar
meer, veel meer nog hou je over, het blik

gaat als wisselgeld in je tas en straks weer
onder in een nieuwe kast. Ergens, denk je,
staat een huis waarin je thuiskomt. Alles past.

OMARMEND

Slaap. We vinden steeds nieuwe manieren om in elkaar te blijven.

Droom. We hoeven nergens heen al vaart de kamer door de nacht.

Droom. Als ons Pompeï komt zijn wij een blij tweeruggenbeest.

We dragen dan geen namen meer.
Slaap. We waren niet alleen.